

[Helge Sander]

get. Hver kandidat skal betale 500 kr. Så kalder man det selvfølgelig driftsudgifter i forbindelse med transmissionen, men det er da en kunstig måde at angribe tingene på.

Det er, som om hr. Tastesen forsøger at sige, at politisk reklame, det er ikke reklame, selv om socialdemokratiet udmærket ved, at der bliver betalt for disse politiske udsendelser i lige så høj grad, som der bliver betalt for kommerciel reklame generelt i aviserne. For der bliver jo heldigvis ikke betalt i lokalradio og lokal-TV, for det er forbudt, det fremgår af selve forsøgsordningen. Men hr. Tastesen, hvis det er således, at det er muligt at forklare os forskellen, så kan vi måske komme på talefod. Efter venstres opfattelse er det helt klart, at man ikke kan sondre mellem de to ting. Når der er betalt, så er det reklamer og annoncer, uanset om det er et politisk budskab eller det er et kommercielt budskab.

Nu kan jeg forstå, at socialdemokratiet vil sidde med korslagte arme i forbindelse med TV 2-debatten og iagttagelse, hvad der ellers i øvrigt sker. Jeg synes, det ville være meget, meget bedre, om vi nu fik diskuteret disse forhold, hvor man altså på den ene side siger ja til reklamer og på den anden side siger nej. Jeg synes, vi skulle prøve at gøre det helt klart, at vi taler om reklamer i dag i forbindelse med de politiske budskaber, og hvis man er enige med os i det, så lad os afgøre med det samme, hvad der skal ske fremover. Så behøver vi ikke vente til den 31. marts 1986, hvor forsøgsordningen slutter. Men nu får vi altså demonstreret A-pressens monopol for fagbevægelsens tvangsudskrevne midler, og så er det altså åbenbart helt i orden.

I det radikale forslag er der to dele. Det første er altså forbud mod salg af sendetid. Det kan have sine vanskeligheder på dette sene tidspunkt, som ministeren også kom ind på. Men anden del er måske næsten det vanskeligste, nemlig den ligelige adgang for alle de opstillede partier til at sende. Det er nok meget vanskeligt, når der er så mange både radio- og TV-stationer, hvis indehavere er politiske partier eller organisationer, så at sidde med stopturet og sige, hvornår det er reklamer og hvornår ikke. Så det tror jeg bliver meget, meget vanskeligt at administrere, selv om jeg meget gerne vil følge det konservative folkepartis ordfører og sige, at vi san-

delig håber, at det overalt er sådan, at man giver adgang for alle opstillede partier.

Lad mig sige helt klart, at venstre siger ja til reklamer i alle de elektroniske medier. Vi føler, det er naturligt, at man tager alle former for reklamer med, uanset om det er i et landsdækkende TV 2 eller det er på de lokale stationer, såvel radio som TV.

Vi vil ikke acceptere, at man laver noget som helst, der får tilbagevirkende kraft, og derfor løber vi igen ind i det tidsmæssige problem, for det er vores opfattelse, at dette forslag kun er interessant indtil den 19. november 1985. Deadline er ikke den 31. marts 1986, som i øvrigt gælder for forsøgsordningen, så der vil der blive visse problemer. Men lad mig sige helt klart: vi accepterer ikke, at der lovgives med tilbagevirkende kraft, heller ikke i denne sag.

Vi ønsker den størst mulige frihed, og det gælder både for trykte og elektroniske medier, og det gælder både redaktionelt og med hensyn til reklamerne. Men hvis det er således, at hr. Tastesen er i stand til at definere forskellen for mig, ser jeg meget frem til det.

(Kort bemærkning).

Tastesen (S):

Jeg vil godt spørge hr. Helge Sander, hvor han får den opfattelse fra, at vi vil sidde med korslagte arme i forbindelse med TV 2-forhandlingerne. Ingen har rykket regeringen stærkere, end vi har gjort, for at få de forhandlinger i gang, så man kunne komme videre, og vi deltager i de forhandlinger, som er sat i gang. Jeg forstår ikke, hvor den opfattelse skulle komme fra.

Jeg vil dernæst gerne spørge hr. Helge Sander: hvem har administreret dette land igennem næsten hele forsøgsperioden? Det har den nuværende regering, den nuværende minister for kulturelle anliggender. Dermed er det ministerens ansvar på baggrund af det erfaringsgrundlag, der har været, hvordan man administrerer den ordning, som rent faktisk er gældende, og som kommer til udtryk i det notat af 17. oktober 1985, der ledsager dette forslag. Det er ikke os, der administrerer det. Alle andre har mulighed for at rette sig ind efter, hvad der står dér, og det har man gjort. Hvad enten det er arbejderbevægelsens stationer eller den kristne radio i København, og hvad det ellers er for statio-